

הסיסמה

ללמוד את הרוקדים שלהם, אצל סמי ובנו, היא אומרת, "מספיק להביט רגע בתנועות ולתפוס את הקצב, ואז זה בא מעצמו."

היא התיידדה עם כמה מבני כפרי הסביבה, א תם היא פוגשת כשהם באים לכפר סבא. לעיתים מביאה היכרות זו להצעות הבעלות חיוכים של עליצות על פניה. באחת החתונות הערביות בהן ביקרה, ניגש אבי אחד מידידה אל הורי ניבה, הציע להם 30 אלף ל"י אם יסכימו לתת את ביתם לבנו. לאחרונה כבר עלה המחיר. אביו של יידי אחר, מעשירי טירה, הציע להוריה לא פחות

ניבה גריל

המשולש, לפני שהעוצר ניכנס לתוקפו. צעיר ערבי זה הוא בוגר בית-ספר תיכון. בזמנו זכה במישרה באחד ממשרדי הממשלה שבכפרו. אך יום אחד התעורר חשדו של המשולש הצבאי בכפר, בעקבות הלשנה, כי הוא עוסק בפעילות קומוניסטית, דבר שלא היה לו כל יסוד, לדבריו של הצעיר. רק משום שאביו הוקן הוא בן לאחת המשפחות הנכבדות בכפר, ונמנה עם המהינפים למושל הצבאי, נמנעו פיסוריו של הצעיר, אך המשכת תעסוקתו הותנתה בתנאי שי יעבור לעבוד בבאר-שבע.

אך יותר מהגבלות ממשיות אלה, פגעה בניבה העובדה, שצעיר חביב זה, הנוסע עימה יום יום לעבודה, מרגיש עצמו מושל פל ונחות. הוא הפך לאזרח ממדרגה שניה, בשל עצם העיקרון של הממשל הצבאי.

נישואין עבור הצי-מירון

את ההיכרות עם הערבים, כאנשים אולא כבעיה, ספגה ניבה לתוכה כמעט יחד עם חלב האם. אביה, יליד האנובר ש בגרמניה, שירת במלחמת העולם השנייה כקצין בצי הבריטי, התגורר במשך שנתיים בבירות שלבנון, עד שקיבל את רשות הניסה לארץ. אמה, שנישאה בהיותה בת 18, היא בת למשפחה ממיסדי כפר-סבא. כיוון שנישאה לקצין בצי, ניתנה לה הזכות להתגורר בסמוך למקום שרותו של בעלה, בהתאם לחוק צי בריטי הקיים עוד מתקופת גלטון. וכך חייה היא כשנה בקהיר. בכפר סבא עצמה ניתנה לניבה ההזדמנות לפגוש בערבים תושבי כפרי הסביבה, מאז שחר ילדותה. לעיתים היא מבקרת בכפריהם, בי עיקר בסירה הסמוכה. זה קורה בעיקר בי הזדמנויות חגיגיות, חתונה או פאנאויה לרגל מאורע אחר. ניבה אינה נשאת או צופה פאסיבית. כשהשמחה מגיעה לשיאה, היא מצטרפת למעגלי הרוקדים. "אין צורך

נעת ה... בשנה... שבילה... אחרי... בתל... ערב... אין הוא... מכפרי

מד של עיר, לא שינתה את אופיו המושבתי של המקום. ההתיקים עדיין מכירים זה את זה, יודעים מה מתבשל בקדרתו של השני, או כמו שניבה אומרת: "זה מצב שכשמיר שהו מתעטש, יודעים כבר כולם שיש לו שחפת." הבילוי המקובל במקום הוא הליכה לקולנוע. אבל כשרוצים לבלות באמת, נוסעים לתל-אביב. גם שם הולכים לקולנוע, אבל הסרטים הם יותר טריים.

פיתוח כשרונות מחוץ לעיר

יכך, למרות שהיא דור רביעי בכפר סבא, אין ניבה מתכננת להמשיך לחיות בה. "אני סבורה שמקום כזה מגביל. לעיר תים קרובות זה מזכיר לי את פייסון פלייס. אני פשוט לא רוצה שילדי יסבלו מאותן מגבלות תרבותיות וחברתיות כשם שסבלי תי אני. זה קשור, למשל, בפיתוח כשרונות

נערת השער

מחוץ למיסגרת הרגילה של בית-הספר. כשי רצינית ללמוד באלט, הייתי צריכה לנסוע לתל-אביב, ומובן שכעבור זמן קצר הפסקתי."

אבל הסנטימנטים עדיין קושרים אותה למקום בו גדלה. כאן הכל מתנהל בשלווה ובאיטיות, ללא הקדחתנות והרעש המציינים חיי עיר גדולה. אם ניבה זוכרת חחיות מיוחדות, אין הן מסעירות ומרתקות במיוחד. במשך שלוש שנים ברציפות נבחרה היא לקרוא את מגזן הסוף של נתן אלתרמן מעל הבמה המרכזית ביום העצמאות. בי גנ"צ-אחרי, בו שירתה תקופה מסוימת, בנתה והטיסה טיסונים. חיבתה המיוחדת לילמודי הביולוגיה בבית-הספר הביאה אותה לניסיון לגדל עכברים לבנים וארנבות בית

50' דונם של אדמה הקלאית מעובדת, ש ערכה כרבע מיליון ל"י, תמורת בתם. ניבה מודה בחיך על הצעות הנישואין, מבטיחה כי עוד תשקול בדבר. כדי לא להעליב את המציעים היא אינה מגלה להם כי בעצם היא כבר מתכננת נישואין עם בחור מאוד מסיים. והו יעקב ("יעקב") קורנבליט, חייל בצה"ל וכדורגלן הפועל יעקב כפר סבא. יעקי הבלונדי ויפה-התואר הוא, כניבה, בן כפר-סבא. הם גדלו יחד, למדו יחד והוא היה המדריך שלה בנוער-העובד, כאשר התי לטו "להיות חברים."

החברות הוציא אותם מהתנועה, הביאה אותם למה שקראו "חברה סולנית". אלא שבכפר-סבא יש למנוח זה משמעות הרבה יותר צנועה. העובדה שלכפר-סבא ניתן מע

בטירה

ברחוב הכפר הערבי בי משולש, השכן לעיר מגוריה, בו היא מבקרת לעיתים קרובות, מנהלת ניבה שיחה עם רוכל בדים מקומי.

בביתה, ניסיון שהסתיים בעוגמת-נפש כשהחיות מתו.

בעיר גדולה היתה נערה בעלת נתונים כשלה מפתחת מכבר חלומות וזהרים, חוש בת על קאריירה כדוגמנית, דיילת או שחקנית. היא נשארה נערה גלוית-לב וחסרת יומרות, הרואה את עתידה בהקמת משפחה ובגידול ילדים.

אותו חוסר יומרות הוא שהניע אותה לנשוא את לימודיה התיכוניים אחרי ה"כיתה השישית". "לא ראיתי בזה עתיד," מרדה דה ניבה, "מאחר שאיני מתעדת להמשיך ללמוד, חשבתי שעלי לסיים גימנסיה." בי אמצעות היכרות עם בעל משרד-פירסום מקומי, התוודעה ניבה למיקצוע הפירסום, בו היא עוסקת עתה. בעתיד הקרוב היא מתכננת לעבור קורס מיוחד, ואם יאפשר לה, תמשיך בענף זה גם בעתיד.

למרות העובדה שיעקי חברה הוא כדורגלן, המקדיש את רוב חופשותיו משירותו ב"צה"ל לא מונים ולמשחקים, אין ניבה להרסן במיוחד אחרי כדורגל. הרומן הקצר שלה עם המישחק הסתיים ביום בו נפצע חברה במישחק נוער והיא נאלצה ללחחו לבית-החולים, שם התברר כי נגרם לו שבר באף. זה הספיק. מאז היא סבורה שכדורגל הוא מישחק איום, ברוטאלי ובלתי-ספורטאי. היא נערה רגילה, שסיפור חייה השיגרתי הוא אופייני לרבות בני-נוער בארץ הזאת. אך בדור המכונה בשם "דור האספרסו", המבניט גם תופעות מסוג בני-הטובים, בי תקופה של ציניות ואדישות, היא מגלמת את החיוב שבנוער הישראלי. כי עצם ה"עובדה שניבה אינה חשה כאילו היא חיה באיבוד, אינה מסתגרת בתוך עולמה וקיימים דברים שאיכפת לה, למענם היא מוכנה להתחכך בלהט בזוג משפחה ול"התגייס גם לפעולה ציבורית, היא תופעה מעודדת ומעוררת תקווה.

על הכוונת

מאחורי רובה ה" צייד של אביה, שי הוא מבלטן ובעליו של בית-מלאכה מיכני.